

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.785 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 9 februari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DEKKERS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger uit Ingoesjetië van Tsjetsjeense origine, verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat uw broer sinds 1998 betrokken was bij de onafhankelijkheidsstrijd in Tsjetsjenië onder Gelayev.

In de lente van 2002 bracht uw broer een bezoek aan zijn familie samen met twee andere rebellen.

Eind augustus, begin september 2002 vonden er gevechten plaats te Galashki, waar u op dat ogenblik werkte.

Sinds november 2002 verbleef uw broer veel thuis waar hij ondertussen een wapenarsenaal aanlegde.

In oktober 2003 werden twee vrienden van uw broer aangehouden en werd er een inval in uw huis uitgevoerd waarbij het arsenaal werd ontdekt. U was op dat ogenblik aan het werk in Nazran waar u te horen kreeg dat u beter niet naar huis ging waarna u bij een tante te Sleptsovsk introk.

Sindsdien werden uw ouders meermaals opgeroepen en ondervraagd. Bovendien werden er meerdere invallen gedaan in uw ouderlijk huis.

Tijdens een zoekactie in 2005 overleed uw vader.

In november 2005 verliet u de Russische Federatie en reisde u naar België waar u op 22 of 23 november 2005 aankwam en een asielverzoek indiende."
Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielerlaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u gedurende uw asielverzoek op geen enkele wijze uw identiteit, uw herkomst of de oorzaken van de door u aangehaalde vluchtmotieven aantoont.

Zo legde u geen enkel identiteitsdocument voor.

Over het paspoort waarover u bij uw vertrek uit Ingoesjetië nog beschikte verklaarde u tijdens het gehoor in ten gronde dat het tijdens uw reis naar België door de chauffeur werd afgenomen. Toen u het hem terugvroeg stelde de man dat u het aan de volgende chauffeur diende terug te vragen (CGVS, ten gronde, p.2 en 3). Aan die tweede chauffeur vroeg u het echter zonder concrete reden niet terug (CGVS, ten gronde, p.3).

Over een ander document, uw rijbewijs, stelde u tijdens het gehoor in dringend beroep dat u verzocht het te verkrijgen (CGVS, dringend beroep, p.2). Tijdens het gehoor in ten gronde beweerde u dat elk bewijs van uw herkomst in de post achterbleef (CGVS, ten gronde, p.4). Geen van deze beweringen zijn van die aard dat ze een geloofwaardige verklaring zouden zijn voor het ontbreken van enig document over uw identiteit.

Ook uw beweringen inzake de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend kan u binnen het kader van uw asielverzoek niet staven aan de hand van enig origineel document.

U legde voor het Commissariaat-generaal wel twee convocaties voor die op uw naam bij uw ouders zouden zijn aangekomen maar u maakte van deze convocaties geen enkele melding voor de Dienst Vreemdelingenzaken hetgeen toch kan worden verwacht indien u deze daadwerkelijk zou hebben ontvangen (DVZ, punt 41).

Toen u tijdens het gehoor ten gronde werd gevraagd waarom u deze convocaties voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde stelde u dat u het vergat en dat er niet werd naar gevraagd (CGVS, ten gronde, p.4).

Over die stelling moet opgemerkt worden dat u wel de convocaties voor uw ouders expliciet vermeldde en dat men kan verwachten dat men de enige officiële stap die door de overheden tegen u werd ondernomen aanhaalt ook indien daar niet concreet naar wordt gevraagd.

De aannemelijkheid van uw bewering dat u de convocaties vergat te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bovendien verder ondergraven door het feit dat u tijdens het gehoor in dringend beroep hiervoor een andere verklaring gaf en stelde dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken eigenlijk bedoelde dat de convocaties op uw naam naar uw ouders werden gestuurd (CGVS, dringend beroep, p.14).

Het voorgaande laat toe ernstig te twijfelen aan uw beweringen over de convocaties.

Tenslotte dient er te worden gewezen op verwarde verklaringen over de eigendom van de woning waarin het wapenarsenaal werd aangetroffen.

Aanvankelijk stelde u hierover dat u de eigenaar was van het nummer 127 waar de wapens werden aangetroffen (CGVS, ten gronde, p.15) terwijl uit de tekening die u later tijdens het gehoor ten gronde maakte blijkt dat de wapens in het andere huis werden aangetroffen (CGVS, ten gronde, p.16).

U beweerde eerst ook dat u uw hele leven in het huis met huisnummer 127 woonde terwijl u later beweerde dat u deze woning pas in 1991 kocht (CGVS, ten gronde, p.15).

Nadat u werd gevraagd hoe het mogelijk was uw hele leven in het nummer 127 te hebben gewoond als het pas in 1991 werd aangekocht, beweerde u dat de andere woning in 1991 werd aangekocht en dat u wel degelijk uw hele leven in nummer 127 had gewoond (CGVS, ten gronde, p.15).

Toen u de vraag werd gesteld hoe u op 13 jarige leeftijd reeds twee woningen in uw bezit had stelde u aanvankelijk geen verklaring te hebben (CGVS, ten gronde, p.16) om vervolgens te stellen dat u niet de eigenaar was maar verplicht was er te wonen (CGVS, ten gronde, p.16).

Daaropvolgend beweerde u nogmaals geen eigenaar te zijn geweest en eigenaar te zijn geweest op papier maar eigenlijk niet en wettelijk wel (CGVS, ten gronde, p.16).

Het belang van uw verklaringen hieromtrent blijkt nochtans uit het feit dat u stelde dat uw moeder niet werd vervolgd en niet langdurig werd opgesloten omdat zij in tegenstelling tot u niet de eigenaar was van het huis en u als eigenaar wel verantwoordelijk werd geacht voor het arsenaal dat in uw woning werd aangetroffen en u daardoor wel werd beschuldigd (CGVS, ten gronde, p.7).

Na de voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven.

Concluderend kan er worde gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

4.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 7 september 2006 op dat zijn verhoren door de Belgische asiendiensten niet in zijn moedertaal, het Tsjetsjeens, plaatsvonden, hetgeen het voor hem niet eenvoudig maakte om zich correct uit te drukken en zijn asielrelaas duidelijk en op samenhangende wijze te vertellen.

Hij vestigt ook de aandacht op zijn onvolledige scholing en laat gelden dat zijn rechten van verdediging werden geschonden doordat hij tijdens zijn verhoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door zijn advocaat, die bij zijn verhoor niet aanwezig was wegens andere professionele verplichtingen.

Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal zijn besluit inzake zijn asielaanvraag niet baseert op een globaal oordeel van zijn relaas, maar daarentegen valt over relatief kleine details.

Hij laat gelden dat het niet onmogelijk is dat post uit een oorlogsgebied verloren gaat. Hij voegt hier aan toe dat in de bestreden beslissing hoe dan ook niet gemotiveerd wordt waarom zijn uitleg voor zijn gebrek aan identiteitsdocumenten niet geloofwaardig is.

Hij vermeldt dat hij op grondige wijze werd ondervraagd over zijn herkomst (taaltesten, cultuurgebonden vragen) en dat deze herkomst door de Commissaris-generaal blijkbaar bewezen werd geacht daar deze besloot dat inzake zijn asielaanvraag verder onderzoek noodzakelijk was.

Verzoeker wijst ook op de twee convocaties die hij heeft bijgebracht en houdt voor dat geen enkele wetsbepaling vereist dat originele stukken worden voorgelegd; hij vermeldt dat de Raad van State besliste dat het bewijs van een gegronde vrees voor vervolging met alle bewijsmiddelen mag worden geleverd en het voorleggen van originele documenten daartoe geen absolute vereiste is.

Hij legt uit dat hij van deze convocaties geen melding maakte tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat enerzijds hij wegens zijn ervaringen een zeker wantrouwen had ten opzichte van de Belgische asiendiensten en anderzijds hij in dit stadium van de procedure niet wist wat juist van hem verwacht werd.

Hij laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot deze convocaties onlogisch en verwarrend is.

Hij verklaart zijn tegenstrijdige verklaringen over de eigendom van het huis waarin het wapenarsenaal werd aangetroffen, door het feit dat hij de betekenis van het woord "eigendom" niet kende, en meent dat deze tegenstrijdigheden hoe dan ook niet van aard zijn de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas teniet te doen aangezien ze geen essentiële elementen ervan betreffen.

Hij geeft nog aan dat *"reeds meer dan tien jaar wordt het leven in Tsjetsjenië, en de laatste jaren ook in het naburige Ingoesjetië, beheerst door een uitzichtloze oorlog."* en dat *"op 27 juli 2006 werd de Russische Federatie veroordeeld voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg, in de zaak Bazorkina tegen Rusland, voor het onmenselijk gedrag van haar soldaten in Tsjetsjenië"*.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dan van hem de status van vluchteling dient te worden erkend.

4.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag om de bijstand vroeg van een tolk in de Russische taal (zie bijlage 26, stuk 19 administratief dossier).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn onderscheiden verhoren ook Russisch te spreken, en school te hebben gelopen in het Russisch (zie verhoorverslag van 24 januari 2006, nr. 12; zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 6) hetgeen volgens hem bovendien verklaart waarom hij het Tsjetsjeens, naar zijn beweringen zijn moedertaal, niet echt goed machtig is (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 18).

Niettegenstaande een paar sporadische opmerkingen tijdens zijn verhoren en zijn opmerking bij de aanvang van zijn verhoor van 20 maart 2006 (zie verslag, p. 1) dat hij *"niet perfect"* Russisch spreekt, blijkt uit de verhoorverslagen dat de verhoren die verzoeker aflegde overigens probleemloos en vlot verliepen.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift trouwens tot algemene beweringen over de gehanteerde taal bij de verhoren, zonder in concreto aan te tonen waar er vertaalproblemen zouden zijn gerezen. Zijn opmerkingen in zijn verzoekschrift over taalproblemen worden door de Raad dan ook niet aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich tegenspreekt over de scholing die hij zou hebben genoten.

Terwijl hij enerzijds aangeeft *"ontslagen"* en *"geschorst"* te zijn geweest op de middelbare school (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 6-7; zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 17) maar toch zijn diploma middelbaar onderwijs te hebben behaald omdat negen klassen een volledig middelbaar onderwijs uitmaakt (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 17), spreekt hij zich daarna onmiddellijk tegen door te verklaren dat hij geen diploma heeft behaald (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 18).

Op verzoekers vraag of de afwezigheid van bijstand bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van een advocaat wegens andere professionele verplichtingen, "niet indruist tegen de fundamentele rechten van verdediging die elkeen welke ook zijn of haar statuut is, geniet op het Belgisch grondgebied" (zie het verzoekschrift van 7 september 2006, p. 3), antwoordt de Raad negatief; er werd reeds herhaaldelijk beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2007, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Zijn advocaat kon blijkbaar bij het verhoor niet aanwezig zijn *"wegens andere professionele verplichtingen"* (zie het verzoekschrift van 7 september 2006, p. 2).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, meent de Raad dat de Commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing geenszins beperkt tot "*kleine details*".

Als algemeen beginsel geldt dat de bewijslast in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf. Het bewijs van identiteit is daar een wezenlijk onderdeel van. De Commissaris-generaal onderstreepte aldus terecht het belang voor een asielzoeker om zijn identiteit te bewijzen.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker geen identiteitsdocumenten bijbrengt, en voor dit in gebreke blijven ook geen plausibele verklaring geeft.

Verzoeker verklaart immers dat hij zijn intern Russisch paspoort, zoals algemeen bekend een document van groot belang binnen de Russische Federatie, bij zijn aankomst in België "*gewoon zomaar*" niet heeft teruggevraagd aan de persoon die het naar hetgeen hem was gezegd in bezit zou hebben gehad (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 3-4), hetgeen niet geloofwaardig is.

Daarnaast verklaart verzoeker dat hij gevraagd heeft een aantal documenten zoals zijn rijbewijs en de originele convocaties die hij in fotokopie heeft neergelegd, te laten overzenden, maar dat hij deze niet heeft gekregen omdat naar hij beweert, ze "*in de post zijn achtergebleven*" (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 2; zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 4).

Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht. Verzoeker verklaarde immers met betrekking tot de convocaties eerst gewoon dat "*ik heb het voorlopig nog niet ontvangen*" (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 2). Het is pas wanneer hem werd gewezen op de negatieve implicatie die de afwezigheid van identiteitsdocumenten voor zijn asielaanvraag kon betekenen, dat hij boven vermelde uitleg debiteerde (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 4).

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoekers verklaring als zou hij met een personenwagen, zonder internationaal paspoort, en zonder enige controle, Europa zijn binnengereisd (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 3). Deze gang van zaken is immers ongeloofwaardig in het licht van de algemeen bekende strenge controles die plaatsvinden aan de buitengrenzen van de Schengen-zone.

Aldus kan worden besloten dat verzoeker naar België is gereisd met een internationaal paspoort voorzien van een visum dat hij bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Dergelijke handelwijze is niet van aard hem geloofwaardigheid te geven.

Verzoeker maakt naast zijn identiteit, ook zijn herkomst uit Ingoesjetië en zijn Tsjetsjeense origine niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers kennis van de Tsjetsjeense taal (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 5; zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 18-19), van de Tsjetsjeense clanstructuur en gebruiken (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 10-13), en van de recente gebeurtenissen in Ingoesjetië (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 8-9; zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 13-14) ontoereikend is.

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal van 19 april 2006 dat verder onderzoek noodzakelijk is (zie stuk 10 administratief dossier), niet kan worden afgeleid -wat verzoeker poneert- dat de Commissaris-generaal overtuigd was van verzoekers herkomst uit Ingoesjetië.

De Commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker ook zijn beweringen niet staft met enig origineel document.

Aan de convocaties op zijn naam die hij neerlegt, wordt geen geloof gehecht, aangezien ze slechts in de vorm van (fax)kopieën worden voorgelegd, waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht wegens het gemak waarmee dergelijke documenten vervalst kunnen worden door knip- en plakwerk (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Tot dit besluit van ongeloofwaardigheid draagt ook bij, de vaststelling dat verzoekers verklaringen over deze convocaties onsamenvattend zijn.

Eenzijds maakte verzoeker er geen melding van tijdens zijn verhoor van 24 januari 2006 -hij vermeldde enkel convocaties gericht aan zijn ouders (zie verslag, p. 15)-, hoewel hem werd gevraagd "*de belangrijkste feiten en eventuele bewijzen*" te geven (zie verslag, p. 13).

Uit het verslag blijkt niet dat verzoeker, *“een man, vreemd aan de westerse maatschappij en cultuur (het bestaan van internet is iets dat hij bijvoorbeeld pas in België ontdekte), (die) uitgaat van een overlevingsinstinct dat er in de eerste plaats op gericht is voor de eenvoudige dagelijkse behoeftes te zorgen”* (zie het verzoekschrift van 7 september 2006, p. 2), in de onmogelijkheid was om *“omwille van een natuurlijk wantrouwen tegenover officiële instanties en beampten”* (zie het verzoekschrift, p. 2) op eenvoudige vragen te antwoorden; hij legde integendeel uitgebreide verklaringen af.

Anderzijds gaf verzoeker tijdens zijn verhoren van 20 maart 2006 en 3 juli 2006 verschillende verklaringen voor zijn omissie tijdens zijn verhoor van 24 januari 2006, met name dat hij het vergat te vermelden en er niet naar werd gevraagd (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 4) en dat hij bedoelde dat de convocaties voor hem bedoeld waren maar werden verstuurd naar het adres van zijn ouders (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 14), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede komt.

In dit kader dient ook te worden vermeld dat verzoeker het verhoorverslag van 24 januari 2006 ondertekende *“voor akkoord”* nadat het hem was voorgelezen in het Russisch (zie verslag, p. 16-17).

De Raad merkt in dit kader op dat hij op onaantastbare wijze de bewijswaarde van de voorgelegde stukken beoordeelt (RVS 12 januari 2009, beschikking nr. 3805).

Verzoeker verklaarde daarnaast over de gebeurtenis die zijn problemen inluidde, met name de vondst van het wapenarsenaal in zijn woonst, ook dat *“het kwam op TV. Men zei dat in de krant Kommersant ook melding werd gemaakt”* (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 13), maar brengt deze bewijzen niet bij.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing dat *“Tenslotte dient er te worden gewezen op verwarde verklaringen over de eigendom van de woning waarin het wapenarsenaal werd aangetroffen.*

Aankankelijk stelde u hierover dat u de eigenaar was van het nummer 127 waar de wapens werden aangetroffen (CGVS, ten gronde, p.15) terwijl uit de tekening die u later tijdens het gehoor ten gronde maakte blijkt dat de wapens in het andere huis werden aangetroffen (CGVS, ten gronde, p.16).

U beweerde eerst ook dat u uw hele leven in het huis met huisnummer 127 woonde terwijl u later beweerde dat u deze woning pas in 1991 kocht (CGVS, ten gronde, p.15).

Nadat u werd gevraagd hoe het mogelijk was uw hele leven in het nummer 127 te hebben gewoond als het pas in 1991 werd aangekocht, beweerde u dat de andere woning in 1991 werd aangekocht en dat u wel degelijk uw hele leven in nummer 127 had gewoond (CGVS, ten gronde, p.15).

Toen u de vraag werd gesteld hoe u op 13 jarige leeftijd reeds twee woningen in uw bezit had stelde u aankankelijk geen verklaring te hebben (CGVS, ten gronde, p.16) om vervolgens te stellen dat u niet de eigenaar was maar verplicht was er te wonen (CGVS, ten gronde, p.16).

Daaropvolgend beweerde u nogmaals geen eigenaar te zijn geweest en eigenaar te zijn geweest op papier maar eigenlijk niet en wettelijk wel (CGVS, ten gronde, p.16).” steun vindt in het administratief dossier.

De uitleg die verzoeker voor deze onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen geeft in zijn verzoekschrift -verwarring over het begrip *“juridische eigendom, naar Belgische normen”* (zie het verzoekschrift van 7 september 2006, p. 7), wordt door de Raad niet aangenomen.

Uit zijn verklaring dat *“het hele domein staat op mijn naam”* (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 16) blijkt dat verzoeker wel degelijk de betekenis van het begrip *“eigendom”* begreep.

Aangezien verzoekers asielrelaas erin bestaat dat hij vervolgd werd omdat hij eigenaar was van het pand waarin een wapenarsenaal werd gevonden, dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich tegenspreekt over een kernelement van zijn asielrelaas, hetgeen maakt dat aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht.

Tot dit besluit dragen ook de vaststellingen bij dat verzoeker niet kan aangeven op welke datum het wapenarsenaal werd gevonden en door wie precies hij op de hoogte werd gesteld van deze gebeurtenis (zie verhoorverslag van 3 juli 2006, p. 5-6).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers opmerkingen met betrekking tot de algemene situatie in de Noordelijke Kaukasus niet voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, aangezien dit bewijs in concreto moet worden geleverd, en verzoeker aldus hierin faalt.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van deze status zou den rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 april 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.